మాగాడు

- అత్తలూరి విజయలక్ష్మి

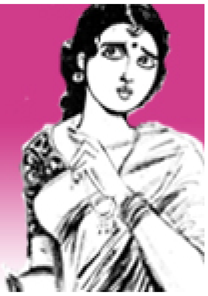

(గత సంచిక తరువాయి)

11వ భాగం

సరిగ్గా తన రాముడి పాదాల మీద పడిన ఆ నీడని చూసి ఉలిక్కిపడ్డాడు మహా. వాడి చేతిలో ఉన్న బొగ్గు ముక్కలు కింద పడిపోయాయి/ భయంగా తలెత్తి చూశాడు. నిక్కరు, టీ షర్ట్ వేసుకున్న యాభై ఏళ్ల వ్యక్తి రెండు చేతులూ నడుం మీద పెట్టుకుని బొమ్మ వైపు శ్రద్ధగా చూస్తున్నాడు. ఆయన్ని అలా చూడగానే అప్రయత్నంగానే వాడు భయంగా లేచి నిలబడ్డాడు.

"ఏరా ఎవరు నేర్పారు నీకు ఈ బొమ్మ వేయడం?" ఆసక్తిగా అడిగాడు.

మాట్లాడకుండా బిక్కచచ్చిపోయి చూడసాగాడు.

"మాట్లాడవేరా! నువ్వే వేశావా బొమ్మ మొత్తం "

తలూపాడు.

"నాతో వస్తావా" అడిగాడు.

అప్పుడు చూసాడు ఆయన మొహం వైపు. ఎక్కడికి? ఎందుకు? ఎప్పుడు? ఇలాంటి ఎన్నో ప్రశ్నలు వాడి మదిలో మెదిలాయి.. కానీ ఒక్క ప్రశ్న కూడా బయటకి రాలేదు.. సమాధానం కూడా ఏమని చెప్పాలో ఎలా చెప్పాలో అర్థం కాక తెల్లబోయి రెప్పవేయకుండా ఆయన వైపు చూస్తూ నిలబడిపోయాడు/ అప్పటికే సివిల్ డ్రెస్ లో ఉన్నా ఆయన ఎవరో గుర్తుపట్టిన వీరయ్యతో సహా అక్కడ ఉన్న జనం చేతులు కట్టుకుని భయం, భయంగా నిలబడి మహా ఏం తప్పు చేసాడో, పోలిస్ దొర వచ్చాడు అని నిలబడి ఏం జరుగుతుందో అన్నట్టు చూడసాగారు.

"నీకు అమ్మా, నాన్నా ఉన్నారా?" అడిగాడు ఆయన.

తల అడ్డంగా ఊపాడు.

"ఎవరున్నారు?"

మరోసారి అడ్డంగా ఊపాడు తల ..

ఆయనకీ అర్థం అయింది.. ఈ కుర్రాడు అనాథ.. దిక్కులేని వాడు. పేవ్మెంట్ మీద ఇలా బొమ్మలేసుకుంటూ జీవనం సాగిస్తున్న అభాగ్యుడు. వీడిని తనతో తీసుకుని వెళ్ళడానికి ఆ పోలిస్ ఆఫీసర్ కి ఎవరి అనుమతి అవసరం లేదు. ఆయన ఒకసారి అక్కడ ఉన్న వారందరి వైపు చూసాడు. "ఈ కుర్రాడు ఎక్కడుంటాడు?" అడిగాడు జనాంతికంగా..

వీరయ్య చెప్పాడు. " వాడిని సిమ్మాచలం కొన్నాళ్ళు సాకింది దొరా.. అది సచ్చిపోన కాడి నుంచి యాడంటే ఆడే.. ఆడికి ఇల్లు, వాకిలేది ?" అన్నాడు వినయంగా.

ఆయన ఇంక వాడి సమాధానం కోసం చూడలేదు. " ఆ డబ్బులు ఎత్తుకుని జేబులో వేసుకుని నాతొ రా" అంటూ వేగంగా కొంచెం ఎడంగా పార్క్ చేసిన కారు దగ్గరకు నడిచాడు. మహా చేష్టలుడిగినట్టు నిలబడిపోయాడు.

"ఎల్లరా.. పెద్దాయన పిలుస్తున్నాడు..ఎల్లు .. నీ దశ తిరిగిందిలే" అంటూ తొందరపెట్టాడు వీరయ్య వాడి చేతిలో నాలుగు యాపిల్స్ పెట్టి.

గబా,గబా ఆ డబ్బులన్నీ జేబులో కుక్కేసి, ఆయన వెళ్ళిన వైపు పరిగెత్తాడు మహా.

నిగ, నిగలాడుతున్న నల్లటి కారు, మెత్తటి సీట్లు చూడగానే ఒళ్ళంతా చెమట పట్టింది. మట్టి కాళ్ళతో ఎక్కితే ఆయన కోప్పడతాడేమో అని భయంతో గుడ్లప్పగించి చూస్తూ నిలబడిపోయాడు. వాడి భయం అర్థం చేసుకున్న ఆయన చల్లగా నవ్వాడు. "కూర్చోరా" అంటూ డ్రైవర్ పక్క సీటు వైపు డోర్ తీసాడు.

డ్రైవర్ కి నీటుగా ఉన్న ఆ కారులో వాడిని ఎక్కిస్తుంటే అయ్యగారి మీద కోపం వచ్చింది. మహా ఒదిగి కూర్చున్నాడు. కారు కదిలింది.

బిక్క చచ్చిపోయి బొమ్మలా బిగదీసుకుని కూర్చున్న మహా ఆయన ప్రశ్నకి ఉలిక్కిపడ్డాడు.

" నీ పేరేంటిరా " వెంటనే జవాబు చెప్పలేకపోయాడు.

గొంతు పెగలడం లేదు.. మాట రావడం రాలేదు. హటాత్తుగా మూగవాడు అయినట్టు అనిపించింది వాడికి. నాకు మాటలు రావా అనుకున్నాడు.

ఆయన కొంచెం సీటులో ఒంగి వాడిని చూస్తూ మళ్ళీ అడిగాడు. "నీ పేరేంటి?

“ మ్ .... మ్ ... మాగాడు...” నూతిలోనుంచి వచ్చినట్టు వచ్చింది స్వరం. డ్రైవర్ ఫక్కున నవ్వాడు.

“మాగాడా!” ఆయనకి కూడా నవ్వొచ్చింది కానీ బలవంతంగా నవ్వు ఆపుకున్నాడు. వాడి మీద జాలేసింది. పేరు చెప్పడం కూడా రాని అమాయకుడు. వీడి చేతిలో ఎంత అపురూపమైన విద్య ఉంది! ఈ రాయిని చెక్కితే! రామన్నే అవుతాడో! జక్కన్నే అవుతాడో! అనిపించింది ఆయనకీ.

ఆ క్షణం ఆయనకీ వచ్చిన ఆ ఆలోచనే వీరయ్య ఆశించినట్టు మహా అనబడే ఆ అభాగ్యుడి దశ తిరగడానికి నాంది అయింది.

ఆయన డి.జి.పి చంద్రకాంత్. భార్య, ఒక కొడుకు. నిజాయితీ కలిగిన ఆఫీసర్ గా ఆయనకి విశాఖపట్నంలో చాలా మంచి పేరు ఉంది. అవడానికి పోలీస్ ఆఫీసర్ అయినా దయార్ద్ర హృదయుడు. స్మగ్లర్ లకు, దొంగలకు, అవినీతి పరులకు, నక్సలైట్ లకు సింహస్వప్నం పేదల పాలిట దైవం అని అందరూ అంటారు. అది నిజం కూడా.

పోలీస్ క్వార్టర్స్.. చాలా పెద్ద బంగళా. కారు ఆగగానే జవాను పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి గేటు తీసాడు. ఆ పెద్ద గేటులోనుంచి పోర్టికో వైపు మళ్లి ఆగింది కారు.

వెనక సీటులో ఒదిగి, ఒదిగి భయంగా కూర్చున్న ఆ కుర్రవాడి వైపు చూసి అన్నాడు ఆయన.. “దిగరా..” డ్రైవర్ వైపు చూసి “ డోర్ తీయి వాడికి తీయడం రాదు” అన్నాడు.

ఆయన కూర్చున్న వైపు డోర్ తీయడానికి వస్తున్నా డ్రైవర్, ఆయన డోర్ తీసుకుని దిగుతూ అన్నమాటలకి అణచిపెట్టుకున్న రోతతో మహా వైపు చూసి, వెనక డోర్ తీసి “దిగు” అన్నాడు.

వాడు దిగి చేతులు కట్టుకుని ఓ పక్క నిలబడ్డాడు. చంద్రకాంత్ దిగి అక్కడే మొక్కలకి నీళ్ళు పెడుతున్న ఒక వ్యక్తిని పిలిచి “ప్రకాశం! వీడిని నీ ఇంటికి తీసుకువెళ్ళి, స్నానం చేయించి టిఫిన్ పెట్టించి తీసుకురా! అమ్మగారికి చెప్తాను బట్టలు ఇస్తారు తీసుకుని వెళ్ళు” అన్నాడు.

“అలాగే బాబయ్యా” అన్నాడు ప్రకాష్ ఆయనకి కనిపించకుండా వాడి వైపు జుగుప్సగా చూస్తూ.

ఆయన చక,చకా నడుచుకుంటూ ఆరు మెట్లు ఎక్కి పెద్ద ఓపెన్ వరండాలోకి వెళ్లి “ లక్ష్మీ!” అని పిలిచాడు.

ఆ లక్ష్మి అనబడే ఆవిడ రెండు నిమిషాల తరవాత వచ్చింది. ఆయన వెనక్కి తిరిగి కొంచెం దూరంగా పోర్టికో కి దగ్గరగా నిలబడిన మహాని ఆవిడకి చూపిస్తూ “మన చేతన్ బట్టలు రెండు జతలు వాడికివ్వు” అన్నాడు.

ఆవిడ నొసలు చిట్లించి చూస్తూ “ఎవరు వాడు?” అంది.

"చెప్తా! ముందు బట్టలివ్వు.. కవర్లో పెట్టి ప్రకాశానికి ఇవ్వు" అంటూ ఆయన లోపలికి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆవిడ ప్రకాశాన్నిని పిలిచి "బాబు గదిలో బట్టలు తీసుకుని వెళ్ళు" అని చెప్పి లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

అతను ఆవిడ చెప్పినట్టుగా బట్టలు తీసుకుని వచ్చి "పదరా" అన్నాడు మహా వైపు చిరాగ్గా చూసి అదలింపుగా .

కేన్ చెయిర్ లో కూర్చుని వార్తా పత్రిక చదువుకుంటున్న చంద్రకాంత్ స్నానం చేసి, ఇస్త్రీ పాంటు, షర్ట్ వేసుకుని, తల దువ్వుకుని కడిగిన ముత్యంలా ఎదురుగా నిలబడిన మహా వైపు ప్రశంసగా చూస్తూ అన్నాడు.

"నీ పేరు ఇవాళ నుంచీ మహాన్ ఎవరన్నా నీ పేరేంటి అని అడిగితే మహాన్ అని చెప్పు.. మాగాడు అని చెప్పద్దు అర్థం అయిందా!"

ఆ మాటలు చెప్పి మహాతేజ ఉద్వేగానికి లోనైనా వాడిలా హటాత్తుగా నిశ్శబ్దంగా అయిపోయాడు.

పిన్ డ్రాప్ సైలెన్సు బద్దలయింది.. "సర్.. వాటర్ తాగండి.. కాఫీ తాగుతారా!" వంటి ప్రశ్నలు, చేతుల్లో వాటర్ బాటిల్స్ తో సిద్ధంగా నిలబడ్డారు ఇద్దరు ప్రొడక్షన్ అసిస్టెంట్లు.

మహాతేజ ఒక బాటిల్ అందుకుని గడ,గడా నీళ్ళు తాగి బాటిల్ అతని చేతికి ఇచ్చాడు.

"సర్ .. కొంచెం సేపు రెస్ట్ తీసుకుంటారా! మిగతాది రేపు చేద్దామా!" మృదువుగా అడిగింది మేఘన.

తేజ తల అడ్డంగా తిప్పుతూ " మీకు వేరే ప్రోగ్రాం ఉంటే తరవాత, అంటే నాకు మళ్ళీ మూడ్ వచ్చినపుడు చేద్దాం" అన్నాడు పల్చగా నవ్వి.

మేఘన గబుక్కున అంది.. " నో! నో! ఏమి లేవు. ఉంటే రేపటికి పోస్ట్ పోన్ చేస్తాము. మీరు కంటిన్యూ చేయండి ప్లీజ్.. వెరీ ఇంటరెస్టింగ్ స్టొరీ ".

తేజ నవ్వి కొన్ని క్షణాలు ఆగి మొదలుపెట్టాడు.

ఆ క్షణం నా గుండెల్లో ఓ మహా విస్ఫోటనం.. శరీరం ఆపాదమస్తం జల్లుమంది.. కళ్ళు విశాలం అయాయి..నా చెవుల్లో అప్పుడే కెరటాలు జారవిడిచిన శంఖనాదం..

మహాన్..మహాన్.. ఎంత బాగుంది! వినసొంపుగా, గొప్పగా ఉంది.. ఆక్షణం నాకు ఆ పదానికి అర్థం తెలియదు.. కానీ ఏదో గొప్ప భావన కలగసాగింది. పదే , పదే నా పెదాల మీద ఆ మూడు అక్షరాలు గంతులేయసాగాయి. " మా గాడిగా నా జీవితంలో ఒక దశ పరిసమాప్తం అయింది.. ఇప్పుడు నేను ఒక మనిషిగా మారాను.. అవును నేను మనిషిని.

నా పేరు పలుకుతుంటే తేనెనాకుతున్న తీయటి అనుభూతి.. గులాబీరెక్కతో పెదవుల మీద సుకుమారంగా రుద్దుకుంటున్నట్టు ఉంది. నా మనసు రెక్కలు విప్పుకుని ఆకాశంలో ఎగరసాగింది.

కొత్తగా మొదలైన దశ అద్భుతంగా ఉంది.. కళ్ళు మూసుకున్నాను.

ఆ అందమైన భవనం, ప్రేమగా మాట్లాడుతున్న అయ్యగారు, నన్ను పరిశుభ్రంగా తయారు చేసి, కొత్త రూపం ఇచ్చిన ప్రకాశం, అయ్యగారి పక్కన నేను వేసిన మహాలక్ష్మి బొమ్మలా కూర్చున్న అమ్మగారు అందరినీ చూస్తుంటే ఎంతో సంతోషంగా ఉంది. రోడ్డు, గుడిసె, సముద్రం ఒడ్డు తప్ప ఏనాడూ ఎరుగని పూలతోటా, చల్లని గాలి అంతా కూడా కొత్తగా, వింతగా ఉంది. ఎక్కడో వేరే ప్రపంచంలో ఉన్నట్టు అనిపిస్తోంది.

“వీడు ఇక్కడే ఉంటాడా!” కఠినంగ వినిపించిన అమ్మగారి స్వరం విని ఊహల నుంచి బయట పడ్డాడు మహా.. కాదు, కాదు మహాన్.

తేజ తిరిగి కథలోకి జారుకున్నాడు.. తను ఒక పాత్రగా మారాడు.

లక్ష్మి గారి మాటలకి మహా బిత్తరపోయాడు. రెండు అడుగులు నిలబడ్డ చోటి నుంచి వెనక్కి వేశాడు అప్రయత్నంగా. అది గమనించిన ఆయన వాడిని చేత్తో సంజ్ఞ చేస్తూ ఆపి పక్కన కూర్చున్న భార్య లక్ష్మి మొహంలోకి చూసాడు.

ఆవిడ మోహంలో అప్రసన్నత చోటు చేసుకుంది. భర్త చూపులు లెక్క చేయలేదు.

“ఈ ముష్టి వెధవని ఇంటికి తీసుకొచ్చి , స్నానపానాదులు చేయించడం కాక నామకరణం కూడానా… ఈయనకి పిచ్చి పట్టినట్టుంది” అనుకుంది అసహనంగా.

ఆ మాటే పైకి అంది “వాడి పేరేదో వాడికుండగా మీరు కొత్త పేరు పెట్టడం ఎందుకు?”

ఆయన గట్టిగా నవ్వాడు. మహా భయంగా చూసాడు.

“చాల్లెండి ఏవిటా నవ్వు? ” చిరాగా అంది ఆవిడ.

“వాడి పేరేంటో అడుగు” అన్నాడు. ఆవిడ ఆయన వైపు, మహా వైపు చూసి మౌనంగా ఉండిపోయింది.

“చెప్పరా” అన్నాడాయన. “నీ పేరేంటి” అన్నాడు మళ్ళీ.

“మా-- గాడు” భయం, భయంగా చెప్పాడు.

మళ్ళీ కుడిచేయి చూపుడు వేలు అడ్డంగా ఆడిస్తూ “కాదు.. మహాన్ .. ఏది చెప్పు మహాన్ “ అన్నాడు.

ఉక్కిరి,బిక్కిరి అవుతూ అన్నాడు వాడు “మవాన్ ”

“మవాన్ కాదు.. మహాన్ ... ఏది అను...”

రెండు, మూడు సార్లు పలికించాక స్పష్టంగా చెప్పాడు “మహాన్ ”

“గుడ్! రేపటి నుంచీ నువ్వు అమ్మగారు ఏ పని చెబితే అది చేయాలి. ఖాళీ సమయంలో మా అబ్బాయి పుస్తకాలు ఇస్తాడు చదువుకో.. వాడు నీకు చదువు కూడా చెప్తాడు. నువ్వు బొమ్మలేస్తావు కదా! సుద్దముక్కలు, బొగ్గు ముక్కలు తీసుకుని గచ్చుమీద, గోడల మీదా, ఎక్కడ పడితే అక్కడ వేయకూడదు..నీకు డ్రాయింగ్ పుస్తకాలు కొని తెస్తాను రంగు పెన్సిళ్ళు కూడా కొనిస్తాను వాటి మీద వేసుకో” అని అప్పుడే అక్కడికి అడుగు పెట్టిన చేతన్ని చూపిస్తూ “వాడు నా కొడుకు... వాడికి టైం ఉన్నప్పుడు నీకు చదువు చెప్తాడు నేర్చుకోవాలి.. కొన్నాళ్ళు అయాక నిన్ను బళ్ళో చేర్పిస్తాను సరేనా” అన్నాడు.

వాడికి ఆయన చెప్పినవి కొన్నే అర్ధం అయాయి.. కొన్ని అర్ధం అయి, అవక తల ఊపాడు. చేతన్ తండ్రి పక్కకి వచ్చి కూర్చుని కుతూహలంగా అడిగాడు “ఎవరు డాడి ఈ అబ్బాయి” .

“అమ్మకి పనిలో సాయం చేయడానికి తీసుకువచ్చాను. వాడికి ఏమి తెలియదు.. కాసిని అక్షరాలు నేర్పు.. గాలిని గాలి అంటారని, పూలని పూలు అంటారని నేర్పు” అన్నాడాయన.

చేతన్ అప్పుడే ఇంటర్లోకి వచ్చాడు. మెరిట్ స్టూడెంట్. బుద్ధిమంతుడు. తండ్రి ఆదర్శభావాలు కొద్దిగా పుణికి పుచ్చుకుని జీవితంలో అడుగులు వేస్తున్నాడు. చిరునవ్వుతో మహాని చూస్తూ “సరే” అన్నాడు.

మరునాటి నుంచీ ఆ ఇంట్లో మహాకి కొత్త జీవితం ప్రారంభం అయింది. చేతన్ స్కూల్ కి వెళ్ళినప్పుడు లక్ష్మికి ఇంటి పనుల్లో సాయం చేయడం, సోఫాలు, ఫర్నిచర్, కిటికీలు, తలుపులు తుడవడం, అప్పుడప్పుడు తోటపనిలో ప్రకాశానికి సాయం చేయడంలాంటి పనులు ఇష్టంగా, శ్రద్ధగా చేయసాగాడు. కమ్మటి రుచులతో కూడిన భోజనం, టిఫిన్.. వాడికి అకస్మాత్తుగా తనని ఎవరో దేవతలు ఎత్తుకుని వెళ్లి దేవలోకంలో దింపినట్టు ఉక్కిరి,బిక్కిరిగా ఉంది.

చేతన్ ఇంటికి వచ్చి తన హోమ్ వర్క్ చేసుకున్నాక అతని దగ్గర కూర్చుని అక్షరాలు నేర్చుకోడం రాత్రిళ్ళు తనకి కేటాయించిన గదిలో పడుకుని గడిచిపోయిన కాలాన్ని, తల్లి, తండ్రులని పదే, పదే తలచుకోవడం వాడి దినచర్య.. వాడిని అందరూ మహా అని పిలవసాగారు. తన పేరు కొత్తగా, అందంగా, గొప్పగా అనిపించింది వాడికి.

మట్టిలోమాణిక్యాలు చాలా ఉంటాయి.. కాకపోతే వాటిని మాణిక్యాలు అని గుర్తించి వాటి స్థానంలో వాటిని అమర్చినప్పుడే వాటికి విలువ ఉంటుంది. అయితే ఆ విలువ గుర్తించిన వారే ఆ పని చేయగలరు. చంద్రకాంత్ మంచి మనసుకి మహా మాణిక్యంలా కనిపించకపోయినా మట్టిని మాణిక్యంగా మార్చగల శక్తి సామర్థ్యాలు ఆయనలో ఉండడం చేత మహాని సాన పెట్టడం మొదలుపెట్టాడు. ఇప్పుడు నిజంగానే వాడు మాణిక్యంలా మెరిసిపోతున్నాడు. మంచి తిండి, నీడ పట్టున జీవితం, దిగులు, చింతా ఎగిరిపోయి ఆ స్థానంలో సంతోషం, సంతృప్తి చేరడంతో పిల్లాడు రంగు తేలి, చూడ ముచ్చటగా అయాడు.

కాలం వేగంగా గడిచిపోయింది. ఇప్పుడు వాడి ప్రవర్తనలో హుందాతనం, మాటల్లో నాగరికత వచ్చేసాయి, చిన్న, చిన్న వాక్యాలు తెలుగులో, ఇంగ్లిష్ లో రాయగలుగుతున్నాడు, చదవగలుగుతున్నాడు. కానీ, రాస్తున్నప్పుడు, చదువుతున్నప్పుడు చాలా తప్పులు వస్తున్నాయి. ఇలా లాభం లేదనిపించింది ఆయనకీ.

తనకి తెలిసిన ఒక హెడ్ మాస్టర్ తో మాట్లాడి వాడిని స్కూల్లో చేర్పించాడు చంద్రకాంత్.. వాడిని ఏ క్లాసులో చేర్చుకోవాలో ఆయనకీ అర్థం కాకపోయినా చంద్రకాంత్ మీద గౌరవం, భయంతో రెండో క్లాసులో కూర్చోబెట్టాడు. కానీ వాడికి చదువు మీద శ్రద్ధ అంతగా లేదని, చెప్పింది అర్థం చేసుకునే శక్తి కూడా లేదని అర్థమైంది ఆయనకి. నెమ్మదిగా మూడు, నాలుగు, అయిదు క్లాసులు దాటించాడు.

ఒకరోజు నిద్రలేచి బాల్కనీలో నిలబడి ఉన్న చంద్రకాంత్ ఎదురుగా కనపడిన దృశ్యం చూసి ముగ్ధుడైనాడు. పనిమనిషి వీధి వాకిట్లో ముగ్గులు వేస్తుంటే కళ్ళార్పకుండా చూస్తూన్న మహా హటాత్తుగా ఆమె చేతిలో ఉన్న ముగ్గు బుట్ట అందుకుని తను వేయసాగాడు ముగ్గు. వాడి చేతి వేళ్ళ సందునుంచి జారుతున్న ముగ్గు రక,రకాల గీతలతో ఒక అందమైన ఆకృతి దాల్చింది. పనిమనిషి బుగ్గన చేయి పెట్టుకుని వింతగా చూస్తోంది. చంద్రకాంత్ కి సడన్గా గుర్తొచ్చింది. వీడు పుట్టుకతో కళాకారుడు. దైవదత్తంగా అబ్బిన ఆ కళకి శిక్షణ ఇస్తే మరింత ప్రతిభా వంతంగా తయారవుతాడు కదా! అసలు తను వీడిని తనతో తీసుకువచ్చిన రోజు ఆలోచించింది కూడా అదే కదా ! అయ్యో ఎలా మర్చిపోయాను! ఈ కుర్రాడిలో మంచి సృజనాత్మకత ఉంది. అది శిక్షణతో రాణిస్తుంది.. తప్పకుండా వీడిని ఏదన్నా ఆర్ట్ స్కూల్ లో చేర్చాలి అనుకున్నాడు తలపంకిస్తూ.

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

COMMENTS